

sagde, at det var en Selsølg; det gjælder alle lignende Love; det gjælder Lønningslovene, Pensionslovene osv., ligesom det ogsaa gjælder Jernbanelovene, at Pengene ikke kunne udbetales, uden at de ere bevilgede paa Finantsloven. Det er en saa simpel Sag, at Finantsministeren har udtalt sig saaledes, at det vilde have forbausset mig, om han havde udtalt sig anderledes. Det skulde være en Grund imod den høitærede Marineministers Forslag under Nr. 40 og 46, at Krigsministeren var kommen ham i Forkjøbet. Denne Grund kan jeg aldeles ikke tiltræde; selv om vi virkelig vare gaaede til at bevilge Krigsministeren, hvad han ekstraordinairt har forlangt, saa kunde det jo aldeles ikke afholde os fra at bevilge, hvad vi maatte ansee det for nødvendigt og rigtigt at bevilge den høitærede Marineminister. Jeg vilde i saa Tilfælde hellere være med f. Ex. til at bevilge den høitærede Marineminister de 1,600,000 Rb., han har forlangt, end jeg vilde være med til at bevilge 1,600 Rb. til Chakoter til vore Soldater. Disse to Ting forekommer det mig saaledes ikke maae blandes sammen; er der virkelig Grund til at bevilge Marineministeren paa det nuværende Standpunkt efter de Forhandlinger, der ere foregaaede, de Bølg, som han forlanger, saa maae vi gjøre det, uafhængig af vore Forhandlinger om Landforsvaret. Jeg forstaaer, eller jeg troer, at jeg forstaaer den høitærede Marineministers Stilling; jeg vil udtale, hvorledes jeg forstaaer den. Jeg antager, at den høitærede Marineminister har en Følelse af, at der under de tidligere Behandlinger af Landforsvaret er skeet Marinen nogen Uret; han har ikke ifølge sin tidligere Stilling kunnet gjøre noget derimod, men nu er han kommen paa den Plads, hvor han troer, at han mulig kunde oprette det Forsømte, og den høitærede Marineminister griber da som Følge deraf enhver Leilighed — naar man er i Havsnød griber man selv et Halvstraa — for om muligt at oprette, hvad der saaledes er forsømt. Jeg forstaaer dette meget godt, og jeg vilde nødig ved min Dmtalen af disse to Forslag i nogen som helst Henseende faare den høitærede Marineminister. Hvad nu angaaer Forslaget under Nr. 40 — det er jo to Forslag, der

staaer hvert for sig — saa er den Bevilling af 5,000 Rb., som vi der skulde gaae ind paa, i Virkeligheden en Bevilling af en halv Million. Ogsaa det kunde vi finde os i, og det er ikke, fordi jeg mener, at vi ikke skulde forsøge vor Flaade, at jeg ikke med Fleertallet har tiltraadt dette Forslag, men Grunden dertil er den, at jeg ingensomhelst Oplysning har om, hvorfor man vil bygge et hurtigseilende Krigsskib til 500,000 Rb., eller i Henshold til hvilke Forhandlinger man vil have et saadant Skib. Var dette mig klart, saa er det en Selsølg, at jeg ogsaa havde tiltraadt Forslaget under Nr. 40 om at bevilge 5,000 Rb., hvoraf igjen fulgte en Bevilling af Resten af den halve Million. Den høitærede Ordfører sagde, at dette Forlangende laa til Grund for Behandlingen af Flaadeplanen, som forudsatte, at der skulde være saadanne hurtigseilende Krigsskibe. Det har jeg imidlertid ikke faaet ud af Forsvarscommissionens Arbejde i denne Sag. Det er jo ikke sjældent, at man henviser til Forsvarscommissionens Betænkning som til en Wiisdomskilde, hvorfra vi kunde hente Stof til en rigtig Betragtning af alle saadanne Forhold, men hvormeget Sundt og Godt og Dydigt der kan være i denne Betænkning, saa maa jeg dog sige, at den ikke afgiver nogen som helst Veiledning for os med Hensyn til Flaadeplanen, og at vi affeet fra denne Betænkning ikke i de senere Aar her i Repræsentationen have forhandlet denne Sag. Dette Spørgsmaal om Søværnets Ordning er blevet aldeles skudt tilside i Udvalget, saa der foreligger hverken gennem Forsvarscommissionens Betænkning eller senere for Rigsdagen nogen som helst Behandling af, af hvilken Bessaffenhed vor Flaade skulde være, og derfor siger jeg: naar dette er Tilfældet, maae vi være lidt varsomme med at gaae ind paa Bevillingen. Forsvarscommissionen har stillet en Slags Tabel op, efter hvilken Flaaden skulde forsøges indtil Aaret 1877, men i Tabellen har den kun anført adskillige Skibe ganske eksempelviis, og den slutter med nogle Linier, som jeg tør være overbevist om, at den høitærede Formand vil give mig Tilladelse til at oplæse. De lyde saaledes: „Dette maa dog ikke i sine Enkeltheder betragtes som et bestemt Forslag enten fra hele